

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. De perfecta mortificatione secundum propriam cuiusque
vocationem. Non est minus perfectæ mortificationis, bene uti rebus, quàm
omnino non uti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

In Ps. 148
 laudat, vita tua semper laudet. Cùm voce can-
 tararis, silebis aliquando, vitâ sic lauda ut nun-
 quam sileas. Itemque alibi fulius, & expressius,
 Laudare totis votis, & totis vobis, id est non so-
 lum lingua, & vox vestra laudat Deum, sed &
 conscientia vestra, vita vestra, facta vestra.
 Tunc desinis laudare Deum quando à iustitia, ET
 AB EO QVOD ILLI PLACET, DECLI-
 MAS: nam si à bona vita nunquam declinas,
 lingua tua vacet; vita tua clamat, & aures
 Dei ad cor tuum. Quomodo enim aures nostra
 ad voces, sic aures Dei ad cogitationes.

Nonne te foelicem crederes, si de Deo sem-
 per cogitare, si Deum semper laudare posses?
 Cogita semper quæ tui sunt officii, & quæ co-
 gitaveris semper exequere, sic fiet ut Deum
 semper cogites, & ipsum laudes. Quàm miser
 ille contrâ, qui cùm posset, & deberet divinis
 vacare laudibus, alia omnia lubens volensque
 cogitaret! Tu ille miser es, si tuo desis officio.
 Non est distractio mentis damnosior, quàm sic
 à suo munere distrahi & averti.

Vide in 2. parte, Feriâ tertiâ infra Octavam
 Ascensionis.

F E R I A Q V A R T A.
 DE PERFECTA MORTIFICATIONE
 SECUNDUM PROPRIAM CUIUSQUE
 V O C A T I O N E M.

Quare cum publicanis & peccatoribus manducatis & bibitis?
 Quare Discipuli Ioannis ieiunant frequenter, & obsecrationes faciunt
 similiter & pharisæorum; tui edunt & bibunt? Luc 5.

VERITAS PRACTICA.

Non minùs perfectæ mortificationis, bene uti
 rebus, quàm omnino non uti.

RATIO EST, quia tum perfecta mortificatio
 censeri debet, cùm appetitus perfectè subiectus
 est rationi, & ratio Deo.

Sed bene rebus utendo secundum propriam cu-
 jusque vocationem, non minùs perfectè appeti-
 tus subiectus rationi, & ratio Deo, quàm non
 utendo.

Ergo non est minùs perfecta mortificationis, bene
 uti rebus, quàm omnino non uti; ac proinde
 cùm non possis omnino non uti rebus, curandus
 est bonus earum usus.

I. P U N C T U M.

S C R I B E & Pharisæi qui vel invitati, vel
 sua sponte convenerant ad convivium à S.
 Matthæo celebratum, murmurant contra
 Dominum, ejusque discipulos, quod non
 modo conversentur cum publicanis, & pecca-
 toribus, sed cum ipsis etiam manducant & bi-
 bant, nec se vino aut escis omnino abstineant.
 Haynousse pars prima.

sicut discipuli Joannis & Pharisæorum, qui toti
 erant in jejuniis & obsecrationibus.

Erat sanè quod mirarentur homines, Deum
 etiam incarnatum & hominem factum, sic inter
 homines voluisse vivere, ut cum ipsis etiâ con-
 viveret & manducaret: sed non erat quod pro-
 pterea murmurarent, quasi illud vitæ genus mi-
 nùs esset perfectum, aut minùs perfectæ morti-
 ficationis & virtutis. Audiemus sequenti medi-
 tatione, quid illis Dominus responderit; inter-
 rim verò consideremus, quàm verum illud sit,
 & ad praxim uniuscujusque vocationis apposi-
 tum: Non minùs esse perfectæ mortificationis, be-
 ne uti rebus, sicut Christus & ejus discipuli bene
 utebantur, quàm omnino non uti cum Pharisæis.

Ratio petitur à definitione perfectæ mortifi-
 cationis, quæ communi omnium qui de ea scri-
 pserunt Patrum consensu, sic esse declaratur,
 cùm appetitus perfectè subiectus est rationi, &
 ratio Deo. Id quod est in homine precipuum, in-
 quit S. Augustinus, imperet cæteris quæ sunt no-
 bis bestiisq; communia: atq; id ipsum quod excel-
 lit in homine, id est, Mens & Ratio, Potiori subji-
 citur, quæ est ipsa Veritas, unigenitus Filius Dei.
 Neque enim imperare inferioribus potest, nisi sup-
 e r i o r i

L. de Ser-
 Dom. in
 Mont. c. 2.

In senten-
 tiis.

rioni se ipse subjiciat. Sic S. Prosper: *Domineur vitiis ratio, subjiciatur corpus animo, animus Deo; & impleta est tota hominis perfectio.* Sanctus quoque Leo: *Si mens rectori suo subdita terrena voluptatis incitamenta calcaverit, ordinatissimum tenebit Ratio principatum: quia tunc est vera pax & vera libertas hominis. quando & caro animo judicio regitur, & animus Deo præsido gubernatur.* Itemque rursus: *Emundantes nos ab omni inquinamento carnis & spiritus, ut castigationis collucationibus qua sunt inter utramque substantiam, animus quem sub Dei gubernaculis constitutum, corporis decet esse Rectorem, dominationis sue obtineat dignitatem.* Denique sanctus Papa Gregorius paucis hæc omnia contrahens. *Cum vel mentem Deo, inquit, vel carnem menti subjugamus.*

Ex quibus SS. Patrum testimoniis, quam facile est intelligere, quæ sit perfecta mortificatio, tam facile est nosse utramque sit perfecta sit. Inquire tantisper, & ingemisce quam longè sis nõ ab hoc sensu forte speculativo, sed practico; non ita verè subjiciens Rationi & Gratiæ tuos sensus, sicut verè seatis cum illis Patribus esse subdendos.

II. PUNCTUM.

SED bene rebus utendo secundum propriam cujusque vocationem, non minùs perfectè appetitus subjicitur rationi, & ratio Deo, quam non utendo.

Cur enim non utendo fit ista duplex subiectio, nisi quia cum naturaliter appetitus propendet in usum rei, retinetur ista propensio Ratione, & Ratio dicit à Deo, seu à Gratta, quantum retinere debeat, unde S. Petrus: *In scientia, inquit, ministrato abstinentiam*, id est, discretè, & rationabiliter secundum Deum, prout scitis in Domino. Sic planè in bono rei usu, qui fit tantum intuitu vocationis, cum ex naturali concupiscentiæ motu pars illa quæ dicitur sensualis seu appetitus, appetet et rem usurpare alio prorsus modo & fine, quam velit Ratio; Ratio cum Gratiæ cohibet hanc concupiscentiã, & à propria vocatione tanquam ab interprete divinx legis & voluntatis, novit quantum cohibeat. Sic monet Sapiens: *Usere quasi homo frugi his qua tibi apponuntur.* Sic utebatur Apostolus dicens: *Ego didici in quibus sum, sufficiens esse, scio & humiliari, scio & abundare, ubique & in omnibus institutus sum, & satiari, & esurire, & abundare, & penuriam pati: Quasi diceret, perinde me ha-*

2 Petr. 1.

Ecc. 31. Phil. 4.

beo in usu rerum ac non usu; nam dum rebus utor, sic utor ex ratione & gratia, ut tum non minùs sim subiectus Deo, quam si non uterer. Itane tu qui tam facile conquereris, si quid in usu rerum pateris?

III. PUNCTUM.

NON est ergo minùs perfectà mortificationis, bene uti rebus, quam omnino non uti: Quando scilicet sic exigit propriæ vocationis, ratio, quia tum bene rebus utendo non minùs perfectè, quam non utendo, appetitus subjicitur rationi, & ratio Deo, in qua duplici subiectione consistit tota perfectio. *Quicumq; ergo perfecti sumus, hoc sentiamus,* inquit Apostolus; vel ut perfecti simus hoc sentiamus, sic enim addit, paulò post: *Idem sapiamus, & in eadem permaneamus regula: Imitatores mei estote, fratres, & observate eos qui ita ambulant, sicut habetis formam nostrã.* Atque ut videas de re nostra esse sermonem, sic petgit: *Multi enim ambulant, quos sæpe dicebã vobis, nunc autem & flens dico, inimicos crucis Christi, quorum finis inseritus, quorum Deus venter est, & gloria in confusione ipsorum, qui terrena sapiunt.* Id est, multi sunt, qui non servant formam nostram in usu rerum, quia scilicet non iis utuntur ex præscripto Rationis & Gratiæ, sed potiùs ex depravato concupiscentiæ motu, quod certè est deplorandum; Nam illis non interdicitur usus, sed tantum inordinatus; sicque si vellent ordinatè rebus uti, sicut formam præscripti omnibus, non in modo non peccarent in usu rerum, nec deficerent à perfectione Christiana, quin potiùs inde proficerent. *Omnia munda mundis; sed malum est homini, qui per offensivum manducat.*

Phil. 3.

Titi. 1. Rom. 14.

Nonne & hoc in te est deplorandum, qui jam toties de his monitus, non nisi ex affectu depravato res usurpas; nec, quid in usu rerum vocatio exigar, sed quid affectus, attendis? Non est hæc apostolica vivendi forma tradita, non est illa vitæ regula de qua jam supra S. Augustinus: *Habet vir temperans in rebus hujus vitæ regulam utroque Testamento firmatam, ut eorum nihil diligat, nihil per se appetendum putet; sed ad vitæ hujus, atq; officiorum necessitatem quantum satis est usurpet VENTIS MODESTIA, NON AMANTIS AFFECTU.* Itemque alibi: *In omnibus talibus non usus rerum, sed utentis libido in culpa est.* Hæc autem libido sic coerceripotest & debet, ut deinceps non aliter nec alio finere-

L. de moribus Eccl. 1.

3. Doct. Christ. 12.

ne rebus ullis utaris, quam prout vocatio aut officium exigit vel permittet.

Non me vincant Deus meus, non me vincant caro & sanguis; non me decipiat mundus, non me supplantet diabolus. Ecce cibus, potus, vestis & cætera utensilia, ad corporis sustentationem pertinentia seruenti spiritui sunt onerosa;

tribue talibus fomentis temperatè uti, non desiderio nimio implicari. Vide quæ hic plura sanctus habet Author: Nec tam mirare quam perfectè dicat, quam quod tam imperfectè facias quod perfectè dictum, & quod omnino faciedum esse, agnoscis,

L. 3. de Imit. Ch. cap. 26.

FERIA QUINTA.

DE BONO SENSUVM SEV SENSUALIVM VSV, EX PROPRIA CUIJUSQUE VOCATIONE.

Et ait illis Iesus: nunquid possunt filii sponsi lugere, quamdiu cum illis est sponsus? Matthi 9

VERITAS PRACTICA.

Si quid interdum sensibus licitè indulgetur, non ut sensuale est, sed ut est licitum, accipiendum est.

RATIO EST, Quia non sunt licita illicitè assumenda.

Sed si ex his qua interdum sensibus à vocatione propria indulgentur, aliquid sumeretur ut est sensuale, licita illicitè assumerentur.

Ergo non ut sensuale est, sed ut est licitum accipiendum est; sicque purificabitur usus sensuum, seu sensualium à propria cuiusque vocatione: Quod est ad praxim valde opportunum.

I. PUNCTUM.

RESPONDENS Christus Dominus Pharisæis murmurantibus de communi modo vivendi, quem ipse agebat, & suis permittebat discipulis; *Nunquid possunt, inquit, filii sponsi lugere, quamdiu cum illis est sponsus? Dicebantur filii sponsi propriè iuvenes illi, qui sponso tanquam sodales olim adhibebantur in nuptiis, ut est in libro Iudicum de Samfone: Metaphoricè verò, seu translative dicuntur Apostoli esse filii sponsi, quia sunt comites ipsius Christi, qui sponsus ab ipso Joanne Baptistâ dictus est: Qui habet sponsam, inquit, sponsus est: Ad quod Joannis dictum respiciens Dominus, hac comparatione sponsi usus est, tum ob discipulos ipsius Joannis qui præsentibus aderant, & quæstionem cum Pha-*

risæis proposuerant, tum ut faciliorem redderet rationem, cur suis permittebat usum vitæ, communem, cæteris, & non illum austerum ac strictum, qualem ipsi Pharisæi profitebantur; Nempe quod sicut tempore nuptiarum aliquid indulgetur conciliandis inter se animis, sic ipse modò suis indulgeret; quasi ipse modò suas nuptias celebraret, & quasi diceret, ut interpretatur S. Joannes Chrylost. gaudii tempore non sit introducenda tristitia. Rectèque observat idem sanctus Pater, Christum Dominum sic indicare, non esse gulæ quod fiebat à discipulis, sed dispensationis cuiusdam: Unde statim addidit Dominus, quòd suo tempore, dum ablatus illis fuerit sponsus, jejunarent.

Sic porro fit inter homines etiam religiosos & spirituales, ut nonnulla indulgentius, iustas ob causas, permittantur in una vocatione, quæ non in alia; aut uno interdum tempore, quæ non alio concederentur. Quid tum verò in tali usu sensuum seu sensualium? Nunquid gulæ, nunquid libidini & concupiscentiæ concedi debet, quod licitè curando corpori, & animis remittendis concedi potest? Vide ne hoc tibi persuaderi patiaris, & audi veritatem propositam, *sc. si quid interdum sensibus licitè indulgetur à sua cuiusque vocatione, non ut sensuale est, sed ut est licitum, purè accipiat, & sincerè usurpetur.*

Ratio quæ offertur, tam plana est & facilis apprehensiva, quam fortè difficilis appetitivæ facultati. Quid enim clarius ad intelligentiam, quam quòd licita non sunt illicitè assumenda? id est, servari debet modus & finis, aliæque